

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové, soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **CIJAZ Group a.s.**, se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, zastoupen Mgr. Jiřím Pernicou, advokátem se sídlem Zvěřinova 1277/11a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2020, č. j. JMK 123077/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2022, č. j. 30 A 172/2020-48,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2022, č. j. 30 A 172/2020-48, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2022, č. j. JMK 123077/2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 25 000 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Pernici, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Městský úřad v Hodoníně, odbor životního prostředí, rozhodnutím ze dne 1. 6. 2020, č. j. MUHOCJ 32688/2020, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle

§ 20a odst. 1 písm. c) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu. Žalobce se dopustil přestupku tím, že jako vlastník pozemků p. č. 2463/19, 2463/42, 2463/51 a 2463/65, vše v k. ú. Mutěnice, užíval zemědělskou půdu od 12. 11. 2015 k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu, přičemž tímto jednáním došlo k neoprávněnému záboru 0,44 ha zemědělské půdy BPEJ 0. 05. 11. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 180 000 Kč dle § 20a odst. 3 písm. a) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Odvolání žalobce ze dne 18. 6. 2020 žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

[3] Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Ten ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Podle soudu pod užívání zemědělské půdy k nezemědělskému účelu ve smyslu § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu lze podřadit i situaci, kdy žalobce tvrdí, že není uživatelem staveb na svých pozemcích, ovšem trpí zde po několik let existenci staveb, pro které nebylo v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) zákona požádáno o odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu. K naplnění skutkové podstaty přestupku totiž postačuje udržování protiprávního stavu, aniž by musely správní orgány prokázat, že by přímo žalobce daný stav způsobil nebo z něho jinak těžil. Pachatelem zmíněného přestupku může být kromě vlastníka pozemků rovněž osoba, která dané pozemky užívá v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) zákona. To však nic nemění na delikttní odpovědnosti vlastníka pozemků (žalobce), který protiprávní stav svojí nečinností udržuje a fakticky toleruje.

[4] Podle názoru krajského soudu pak byla nedůvodná také argumentace žalobce, že není uživatelem staveb na dotčených pozemcích. Již samotné umístění staveb na zemědělské půdě bez souhlasu příslušného orgánu totiž představuje nezákonné užívání zemědělské půdy. Taktéž argumentaci, že žalobce stavby na pozemcích nevybudoval, shledal soud nedůvodnou. Pouhé tvrzení, že pozemky a stavby na nich užívá společnost Velpa a. s., nepostačovalo pro vyloučení odpovědnosti žalobce za daný přestupek ve smyslu § 21 přestupkového zákona.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Nesouhlasil s hodnocením krajského soudu. Dle jeho názoru není možné uložit pokutu za existenci staveb, které stěžovatel ani nezbudoval, ani neužívá. Důkazní břemeno ohledně užívání a vlastnictví budov pak náleží výlučně správním orgánům. Krajský soud se shodně jako žalovaný nezabýval ani otázkou užívání a vlastnictví budov na pozemcích

pokračování

stěžovatele, ani otázkou užívání samotných pozemků stěžovatele. Spolehlivé objasnění této otázky pak mohlo teprve vést k posouzení jeho odpovědnosti za tento přestupek.

[7] Soud se rovněž nezabýval otázkou, zda měl stěžovatel možnost s protiprávním stavem cokoli dělat. Ten je pouze vlastníkem pozemků, na kterých se nachází stavby, které zabírají zemědělský půdní fond. Absurditu jeho trestání za využívání pozemků cizími osobami pak demonstruje na příkladu cesty vedoucí k obecní čističce odpadních vod, která se také nachází zčásti na jeho pozemcích, a již dle jeho tvrzení však zbudovala i užívá obec Mutěnice, rovněž je tato cesta zahrnuta také v pasportu komunikací obce.

[8] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Předmětem nyní souzené věci je přezkum rozhodnutí, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany zemědělského půdního fondu.

[12] Podle § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu je „zakázáno užívat zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu s výjimkou případů, kdy souhlasu není třeba.“

[13] Dle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu se „právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) užívá zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s jejím odnětím ze zemědělského půdního fondu.“

[14] Z ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu plyne, že „k odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu pro nezemědělské účely je třeba souhlasu orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. Záměr, který vyžaduje odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu, nelze povolit podle zvláštních právních předpisů bez tohoto souhlasu, s výjimkou případů uvedených v odstavci 2. Při posouzení odnětí orgán ochrany zemědělského půdního fondu vychází z celkové plochy zemědělské půdy požadované pro cílový záměr.“

[15] Podle § 1 odst. 2 téhož zákona „[z]emědělský půdní fond tvoří pozemky zemědělsky obhospodařované, to je orná půda, chmelnice, vinice, zahrady, ovocné sady, trvalé travní porosty a půda, která byla a má být nadále zemědělsky obhospodařována, ale dočasně obdělávána není (dále jen „zemědělská půda“).“

[16] Správní orgány uložily stěžovateli sankci za porušení § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu podle § 20a odst. 1 písm. c) téhož zákona. Adresát povinnosti uložené tímto ustanovením není vymezen, může jím tudíž být každý (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2020, č. j. 6 As 172/2020-26). Z žádného ustanovení zákona o zemědělském půdním fondu nelze dovodit, že by za neoprávněné užívání zemědělské půdy k nezemědělským účelům měl být sankcionován pouze vlastník zemědělského pozemku. Přestupek spáchá ten, kdo se popsaného jednání dopustí, tedy ten, kdo pozemek skutečně užívá.

[17] Aby tedy došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, musí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba užívat zemědělskou půdu (spadající pod definici § 1 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu) k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu.

[18] Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že v souladu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena (zásada oficiality). Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci řízení (zásada volného hodnocení důkazů, k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017 - 44, č. 3731/2018 Sb. NSS). Volné hodnocení důkazů je ve věcech trestání (a to „soudně trestního“ i správního trestání) doplněno zásadou presumpce neviny a z ní vyplývající zásadou *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného). Jak konstantně judikuje Ústavní soud: „*Princip in dubio pro reo je právní zásadou uznávanou civilizovanými národy [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 438/2000 ze dne 28. 8. 2001 (N 128/23 SbNU 233)]. Z principu presumpce neviny [...] plyne [...] pravidlo in dubio pro reo, dle kterého není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného*“ [srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Principy odpovědnosti za zavinění a presumpce neviny nelze izolovat [srov. nálezy sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Tyto principy se promítají do jednotlivých ustanovení trestního řádu [srov. nálezy sp. zn. II. ÚS 441/99 ze dne 29. 3. 2000 (N 48/17 SbNU 337)] a obecné soudy jsou na úrovni ústavního i podústavního práva zavázány k jejich bezpodmínečnému respektování.“ (nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 910/2007, č. 156/2008 Sb. ÚS).

[19] V nyní posuzované věci, se jednalo o přestupkové řízení, které bylo zahájeno z moci úřední a směřovalo k uložení trestu (sankce) stěžovateli, bylo přitom zcela na vůli stěžovatele, jakou strategii své obhajoby zvolí. „Pokud se účastník takového řízení rozhodne žádné důkazy na svou obranu nenavrhnout, může se to nepochybně odrazit na skutkovém stavu,

pokračování

který bude správní orgán považovat za dostatečně zjištěný a který nebude (objektivně vzato) zohledňovat aspekty věci, o kterých se účastník řízení nezmínil (ačkoli by mu byly ku prospěchu) a správnímu orgánu nejsou známy; na straně druhé to však nikterak neomezuje vyšetřovací činnost správního orgánu, který je v těchto případech vždy povinen sám zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce“ (viz rozsudek ze dne 30. 6. 2011, č. j. 2 As 78/2010 - 49). Obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy (usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Pasivní chování účastníka řízení o přestupku však pro něj může mít negativní důsledky. Obviněný z přestupku je oprávněn uvádět důkazy ve svůj prospěch v průběhu celého řízení, včetně řízení před krajským soudem. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 s. ř. s., je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostaly své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS). Z judikatury kasačního soudu dále vyplývá, že pokud správní orgány zjišťovaly všechny okolnosti pro náležité posouzení případů, přičemž účastníku byla dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, není správní orgán povinen domýšlet, zda hypoteticky neexistují ještě jiné okolnosti, které by mohly být ve prospěch účastníka řízení, aniž by je účastník jakkoliv označil (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2017, č. j. 9 Azs 32/2017 - 23).

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že je to správní orgán, který nese odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí o tom, která osoba užívá zemědělskou půdu k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu. Stěžovatel však konzistentně od samotného počátku tvrdí, že on sám není tím, kdo pozemky a stavby na nich užíval, naopak uváděl konkrétní výtky a označil i konkrétní osoby (například obec Mutěnice), které nejenže stavby vybudovaly, ale rovněž i užívaly.

[21] Jak plyne z citovaných usnesení zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, sankci podle § 20a odst. 1 téhož zákona lze uložit právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě, která zemědělskou půdu užívá k nezemědělským účelům. Pachatelem tak může být každá právnická nebo podnikající fyzická osoba, aniž by zároveň musela být vlastníkem.

[22] Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem žalované a krajského soudu v tom, že k naplnění skutkové podstaty přestupku užívání zemědělské půdy k nezemědělským účelům postačuje pouhé udržování takového stavu vlastníkem pozemků, aniž by muselo být prokázáno, že by vlastník daný stav způsobil nebo z něj jinak těžil. Pachatelem přestupku podle § 20a odst. 1 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu totiž je ten, kdo takový pozemek užívá. Nelze proto vlastníka automaticky považovat za osobu, která zemědělskou půdu užívá k nezemědělským účelům, aniž by se správní orgány zabývaly otázkou, kdo je reálným uživatelem těchto pozemků či staveb na nich umístěných.

[23] V posuzovaném případě je nesporné, že stěžovatel je vlastníkem dotčených pozemků. Nicméně již od počátku řízení tvrdí, že není vlastníkem budov na jeho pozemcích umístěných a také není jejich uživatelem. Dle svých tvrzení nevyužívá ani samotné pozemky. Správní orgány, ani krajský soud, se touto argumentací nezabývaly. Nezjišťovaly, kdo je skutečným uživatelem pozemků případně budov na nich umístěných. Zcela tak rezignovaly na svou pozici v rámci přestupkového řízení a následného soudního přezkumu. Při ukládání sankce (správního trestání), je jejich povinností prokázat přestupek obviněnému.

[24] Nejvyšší správní soud nevylučuje, že pachatelem přestupku může být také stěžovatel jako vlastník dotčených pozemků, avšak pouze v situaci, kdy správní orgány dostatečně prokážou, že je současně jejich uživatelem. Odpovědnost vlastníka za užívání zemědělské půdy v rozporu s § 3 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, tak jak uvádí žalovaný a krajský soud, by mohla nastat například v situaci, kdy dochází k užívání půdy v rozporu s jejím zemědělským charakterem (například skládkou materiálu, či zastavěním budovou), ale tento „zábor“ však není nikým reálně užíván (např. budova je prázdná a bez využití); a zároveň by tento stav byl vlastníkem tolerován a nijak neřešen. I tento stav by však musel být řádně prokázán. Tomuto požadavku ovšem v napadeném rozhodnutí žalovaný nedostál. Ani krajský soud se v napadeném rozsudku nezabýval otázkou, zda je vlastník pozemků jejich skutečným uživatelem, tedy osobou, kterou lze trestat za přestupek podle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu. Nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel je uživatelem dotčených pozemků již pouze na základě jejich vlastnictví a tolerování dlouhodobého užívání pozemku v rozporu s požadavky § 3 odst. 1 písm. c) téhož zákona, aniž by se zabýval, zda je nevyužívá jiná osoba. Tento postup však odporuje výše uvedeným principům, jimiž se řídí správní trestání.

[25] Stěžovatel nemůže být trestán jako uživatel pozemků ve smyslu § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, aniž by správní orgány dostatečně zjistily, zda je skutečně užívá, případně kdo je užívá a zda se tak děje se souhlasem či s vědomím stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jak žalovaný, tak krajský soud se měli zabývat otázkou, kdo byl skutečným uživatelem dotčených pozemků, a kdo se tedy mohl dopustit přestupku spočívajícího v užívání zemědělské půdy k nezemědělským účelům bez souhlasu s odnětím ze zemědělského půdního fondu. Dospěli tak k nesprávnému závěru, že k naplnění skutkové podstaty postačí tolerování takového stavu na pozemcích ve vlastnictví stěžovatele. Kasační soud pak opakovaně připomíná, že správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být sankce uložena.

[26] Společenským zájmem, který chrání skutková podstata přestupku podle § 20a odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, je ochrana zemědělských pozemků a jejich užívání v souladu s jejich povahou. Správní orgány nemohou rezignovat na dostatečné zjištění skutkového stavu, aby bylo zřejmé, kdo a jakým způsobem svým jednáním porušil či ohrozil zájem chráněný zákonem.

pokračování

[27] Krajský soud žalobu zamítl namísto toho, aby rozhodnutí žalovaného pro uvedenou vadu řízení zrušil a zavázal jej povinností zabývat se otázkou, kdo dotčené pozemky skutečně užívá. Napadený rozsudek je tedy nutné zrušit, přičemž zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před ním byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátit k dalšímu řízení, neboť ani žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s otázkou skutečného uživatele dotčených pozemků. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[28] Na závěr pak Nejvyšší správní soud připomíná, že pro naplnění skutkové podstaty podle § 20a odst. 1 písm. c) je nutné zjistit nejenom kdo je reálným uživatelem pozemků, ale také se zabývat otázkou, zda se uvedené pozemky skutečně a fakticky využívají k zemědělským účelům. Jak plyne již z rozsudku kasačního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 6 As 172/2020-26, v případě posuzování, zda je pozemek součástí zemědělského půdního fondu, není rozhodující výhradně druh pozemku evidovaný v katastru nemovitostí. Je třeba též posuzovat, zda tyto pozemky mají být zemědělsky obhospodařovány (a neděje se tak pouze z důvodu protiprávního jednání uživatele, vlastníka pozemků či jejich právních předchůdců), či zda je zápis v katastru nemovitostí v rozporu se skutečností.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[29] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že uvedená nezákonnost byla shledána již v rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud rovněž napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[30] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu a současně zruší i rozhodnutí žalovaného správního orgánu podle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (viz § 110 odst. 3 větu druhou s. ř. s.).

[31] Stěžovatel měl ve věci úspěch, proto má vůči neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), v tomto případě na zaplacení soudního poplatku za žalobu (3 000 Kč) a za kasační stížnost (5 000 Kč) a na právní zastoupení. Zástupce stěžovatele učinil ve věci 5 úkonů právní služby – převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“, sepis a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], replika k vyjádření žalovaného k žalobě [§ 11 odst. 1 písm. d)

advokátního tarifu], účast na jednání [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] a sepis a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu].

[32] Náklady zastoupení za každý z těchto úkonů právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]; tato částka se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů advokáta (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy činí 17 000 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení, kterou je žalovaný povinen vyplatit stěžovateli k rukám jeho právního zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, tak činí 25 000 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2022

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu